

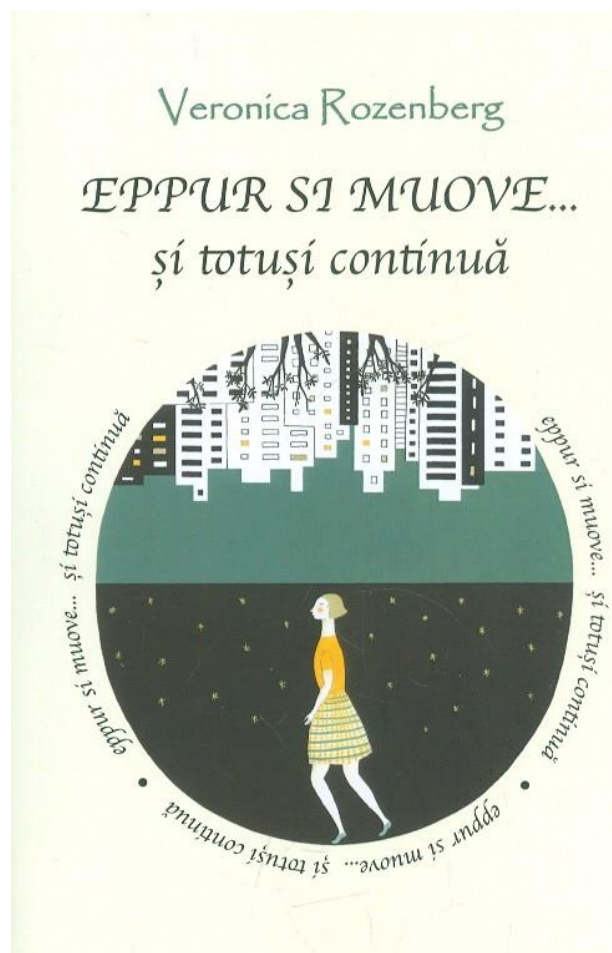
**Cum sa călătorim fără să ieșim din casă
pe vreme de iarnă, de secetă, de război...**

Eppur si muove de **Veronica Rozenberg** este răspunsul imediat la dilema propusă. Într-o lume frământată cum este cea de azi, turismul a devenit o necesitate discutabilă. De la un oarecare lux al privilegiaților în anii 70-80, în secolul XXI turismul a devenit o industrie globală care transportă sute de milioane de călători în orice colț al lumii. Marile orașe, ținte preferate, se sufocă sub hoardele de turiști care inundă an de an 365 zile Parisul, Amsterdam, Veneția, Roma, Barcelona, Londra sau Praga. Deunăzi am cutreierat Corfu, o insulă pașnică care geme sub povara străinilor. Circulația este practic imposibilă, un loc de parcare este un lux nesperat. Hotelul arhiplin.

Soluția la toate aceste vicisitudini o găsim în liniștea de acasă.

Cartea de care vorbim **Eppur si muove** a fost publicată în 2019 și prin paginile ei autoarea ei ne oferă o călătorie virtuală (în circa 20 de locuri diverse) și notele unei evreice educată în România care imigrează în Israel. Surpriza este dublă. Tonul, ritmul, calitatea scrisului sunt remarcabile. La fel și retro-excursiile în amintiri de familie, amiciții, incursiuni geografice dar și sentimentale.

Se simte o dublă dragoste, pentru locuri și pentru oamenii cunoscuți, sau cei noi întâlniți. Se simte farmecul florilor, aerul curat, mirosul de cafea (ah Viena și ștrudelul cu mere, adaug eu...). Suntem feriți de Corona, de hoții de buzunare, de cozile la pașapoarte în aeroporturi. Continui să citesc la întâmplare. Găsesc paralelisme surprinzătoare. Aflu că am locuit în orașul nostru natal București aproape unul de altul. Probabil de copii ne-am jucat în Cișmigiu și folosit aceleași leagăne. La adolescență am jinduit amândoi la călătorii și aventuri în lumea mare. Ca și cea a Veronicăi, plecarea mea spre Israel a fost traumatic blocată de regimul comunist. Am așteptat 20 de ani telefonul care ne vestea că putem în sfârșit pleca. Am ajuns amândoi în Israel la o distanță de trei ani. (eu în 72, Veronica în 75). Ce a urmat este la fel de probabil similar. Muncă, familie, copii. Și în final scrisul. O nevoie imperioasă de a folosi limba maternă într-o lume care scrie și gândește altfel. Am descoperit netul și comunicarea. Forța cuvântului scris, combinat și șlefuit ca să producă un rezultat estetic, eufonic dacă se poate, vibrant musai.

Dar cartea Veronicăi are și o altă fațetă. Cea a călătorului nostalgic, care cercetează locurile revăzute după 33 de ani de absență. Când covrigii aveau același gust ca în 1970 sau în anul 2020. Sunt lucruri care au o profundă tradiție, o faimă și nu trebuie schimbate cu nici un preț. Adică prețul covrigilor poate să crească dar nu forma sau gustul lor.

Un alt capitol emoționant este cel dedicat Irinei o prietenie țesută în 2005 într-o seară de miercuri la malul mării. Poveștile din carte, călătoriile, descrierile și contactele umane sunt delicate, vii, pline de șarm și căldură. De la Haifa în Spania sau Chile, Roma sau Aiud, autoarea ne delectează cu un scris plin de har pe care îl vom savura din plin, așa cum am spus, din fotoliul de acasă.

O călătorie la clasa I-a într-un Global Expres declar eu cu invidia care roade scriitorii oriunde pe planetă.

Adrian Grauenfels

SAGA 2023

